

Františkovo slovo

č. 30

Papež: Nabízet buzu srdce, které se orientuje smyslem pro Boha

Papež k salesiánkám: Nezapomínejte na Patagonii!

Dosvědčovat víru láskou je bytostný účel církevních institucí

Petrův nástupce vybídl ke konstruktivnímu dialogu s muslimy

Papež: Pohoršení ničí víru

Křesťanská služba je součástí víry a nesmí se stát mocenskou strukturou

Petrův nástupce píše na summit G20: Při vašich diskusích se hraje o hodně životů

Svatý otec k italským biskupům: potřebujeme svaté kněze, nikoli funkcionáře

Biskupové, kněží a jáhni

Papež ke komercialistům: etika namísto nespoutané logiky zisku

Papež: Ve světě vizuální kultury učí příklady víc nežli slova

Papež k lékařům: Mějte se na pozoru před těmi, kdo zacházejí s lidmi jako s pokusnými králíky

Papež: Oplácejme Bohu důvěru, kterou do nás vkládá

Petrův nástupce: Děti mají právo na rodinu s otcem a matkou

Papež vysvětloval pokušení křesťanů upustit od první lásky

Papež kázal o tom, jak se má křesťan bránit před vlašností a zkažeností

Církev, všeobecné povolání ke svatosti

Papež ve FAO: Hladovějící se dožaduje důstojnosti, nikoli almužny

Papež: Pán nad námi pláče

Papež: Hledání plné jednoty zůstává prioritou církve

Papež: Na zbraně a spekulace peníze jsou, v ostatních věcech vládne finanční krize

Papež účastníkům Světového kongresu pastorače migrantů: Nikdo není cizinec

Proč Ježíšovi vadí peníze?

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Papež: Nabízet buzolu srdce, které se orientuje smyslem pro Boha

Vatikán. Poděkování za šedesát let apoštolského nasazení v církvi a společnosti vyjádřil papež František na setkání s představiteli rozvětveného italského katolického Hnutí dospělých skautů (MASCI). V aule Pavla VI. mu připravilo bouřlivé uvítání 7 tisíc skautů tří generací. Na setkání zazněla osobní svědectví účastníků a skautské zpěvy. Byl mezi nimi také vatikánský tiskový mluvčí, který v minulosti působil 15 let jako národní duchovní asistent tohoto hnutí. „Církev, která vychází a slouží – řekl o Lombardi – takovou si ji přeje papež a takto ji dnes reprezentuje italský skauting.“

„Chtěl bych vás dnes povzbudit ve vašem putování, které vás volá, abyste společně razili cestu v rodině, ve stvoření a ve městě. Putujte a razte cestu. Budte poutníky, ne tuláci či tichošlápci. Stále jděte a razte cestu.“

Papež poukázal na tyto tři klíčové oblasti skautského působení a řekl, že „rodina bude navždy základní buňkou společnosti a primárním místem výchovy, kde se člověk učí navazovat vztahy s druhými a se světem“.

„Pro vaše hnutí založené na stálé formaci a výchovném přístupu je důležité znovu potvrdit, že výchova v rodině je prioritou. Výchovné poslání vás, křesťanských rodičů, pramení ve svátosti manželství, ve kterém je výchova dětí vlastní a skutečné ministerium v církvi.“

Razit cestu ve stvoření je druhou kolejí skautského života. „Jako Kristovi učedníci, řekl papež, máme o důvod více k tomu, abychom chránili a starali se o tento Stvořitelův dar, ve kterém nacházíme jeho otisk a ve svých bližních obraz Jeho samého:

„Žít v těsném sepětí s přírodou, jako to děláte vy, v sobě zahrnuje nejenom úctu k přírodě, ale také závazek konkrétně přispět k odstranění plýtvání ve společnosti, která stále více tíhne k vyhazování věcí, které jsou ještě použitelné a které lze darovat těm, kteří jsou v nouzi.“ A nakonec, řekl dále papež, skauti razí cestu ve městě, což znamená, že jsou kvasem při uskutečňování společného dobra a nabízejí buzolu orientovaného srdce, které vnímá Boha:

„V komplikované a multikulturní společnosti můžete jednoduše a pokorně dosvědčovat Ježíšovu lásku také zkoušením nových cest evangelizace ve věrnosti Kristu a člověku, který zvláště ve městě často prožívá svízelné situace a někdy mu hrozí, že zbloudí, ztratí schopnost vzhlížet k horizontu a vnímat přítomnost Boha. Opravdová buzola, kterou je třeba nabízet těmto bratřím a sestrám je srdce bližního, srdcem, jež se orientuje smyslem pro Boha.“

Pokračujte tedy ve svojí pouti s nadějí v budoucnost – řekl papež František italskému skautskému hnutí přidělen jejich modrým šátkem těsně před tím, než všichni přítomní slavnostně obnovili svůj skautský slib služby Bohu, vlasti a bližnímu.

Papež k salesiánkám: Nezapomínejte na Patagonii!

Vatikán. Svátý otec dnes přijal asi dvě stě účastnic generální kapituly Dcer Panny Marie Pomocnice, mezi nimi také dvě české salesiánky. Audience v Klementinském sále Apoštolského paláce se konala téměř v závěru více než měsíční kapituly, která na budoucích šest let potvrdila dosavadní generální představenou, Matku Yvonne Reungotovou. A právě této ženě Petruův nástupce hned v úvodu poděkoval za její houževnatost.

"Drahé sestry, Matka Yvonne sice poděkovala za audienci, ale ta by se nikdy nekonala bez jejího naléhání. Nevím, jestli tato generálka umí u vás doma vládnout, ale určitě dokáže bušit na dveře. A ujišťuji vás, že silně!

Dnešní společnost i církve jsou poznamenány mnoha formami duchovní a materiální chudoby. Trvá bída, ale nedostává se lásky a vztahů, poznamenal papež. Právě v tomto kontextu salesiánky mají láskyplně podchycovat křehkosti a slabosti mladých lidí, ve stylu svatých Jana Bosca a zakladatelky Marie Dominiky Mazzarellové. Svátý otec poté reagoval na téma generální kapituly: „Být s mladými lidmi domem, který evangelizuje“.

"Jde o to nastolit atmosféru spoluzodpovědnosti, která by podporovala rozvoj víry u jednotlivců a jejich osobní přílnutí k Ježíši, aby nadále On sám podmaňoval každého člověka. Takto se mladí lidé formují k tomu, aby se oni sami stávali nositeli evangelia pro jiné mladé."

Rozšiřte zrak, abyste rozpoznaly skutečné potřeby a urgentní situace ve stále se měnící generaci, vybízel dále Svátý otec. Budte prorockým svědectvím a výchovnou přítomností, přijímejte všechny mladé lidi bez rozdílu a hledejte nové možnosti apoštolátu v jejich digitálním světě.

"To vše vyžaduje, aby středem našeho bytí byl Kristus. Je nutné dát se hníst Božím slovem, které osvěcuje, vytýčuje směr a podpírá. Je třeba žít misionářského ducha vytrvalou modlitbou, adorací, onou „ztrátou času“ před svatostánkem."

Zároveň se máte navzájem přijímat se svými nedostatky, vlastnostmi i dary, podle Ježíšových slov: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem (Jan 13,35), zdůraznil římský biskup.

"Chci zopakovat radu, kterou jsem v těchto dnech dal jiné skupině řeholníků. Nikdy mezi sebou nedopustíte závist, žárlivost, ale buďte doma jednotné! Nejnebezpečnější terorismus, který vstoupil do řeholního života, je pomluva. Máš-li něco proti své spolusestře, jdi a řekni jí to do očí. Pomluva je jako bomba svržená na komunitu, která vše zničí. Tedy jednota bez pomlouvačného terorismu."

V samém závěru papež vyzdvihl, že církev si velice váží zasvěceného života, který je jádrem společenství a zároveň rozhodujícím prvkem misijního poslání církve. Kéž vaše kongregace naplňuje tento závazek a nezapomíná na Patagonii, loučil se papež s Dcerami Panny Marie Pomocnice s odkazem na první misionářský sen Dona Bosca.

Angelus

9.11.2014

Dosvědčovat víru láskou je bytostný účel církevních institucí

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Na dnešek připadá liturgická připomínka Posvěcení lateránské baziliky, jež je římskou katedrálou a tradice ji nazývá „matkou všech kostelů tohoto města a světa“. Výraz „matka“ nás neodkazuje ani tak na sakrální budovu baziliky, jako spíše na dílo Duchu svatého, který se projevuje touto budovou a přináší plody službou římského biskupa ve všech společenstvích, která jsou v jednotě s církví, kterou řídí.

Pokaždé když slavíme svátek posvěcení nějakého kostela, připomínáme si jednu podstatnou pravdu: hmotný chrám učiněný z cihel je znamením církve, která je živá a působí v dějinách, tedy „duchovní chrám“, jehož je Kristus, jak říká apoštol Petr, „živým kamenem, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný“ (1 Petr 2,4). Ježíš v evangeliu z dnešní liturgie mluví o chrámu a zjevuje omračující pravdu, že totiž Boží chrám je nejenom budova učiněná z cihel, nýbrž Jeho tělo tvořené živými kameny. Mocí křtu je každý křesťan součástí „Boží stavby“ (1 Kor 3,9), tedy Boží církve. Duchovní stavba, církev jako společenství lidí posvěcených Kristovou krví a Duchem vzkříšeného Pána, vyžaduje od každého z nás důslednost víry a putování cestou křesťanského svědectví. Všichni víme, že životní souvislost mezi vírou a svědectvím, není snadná. Máme však postupovat dál a být ve svém životě důslední. Takový je křesťan, a to ani ne tak, kvůli tomu, co říká, ale tím, co dělá, a způsobem svého jednání. Tato důslednost, která dává život, je milostí Duchu svatého, o kterou máme prosit.

Církev v počátcích svého života a misijního poslání ve světě nebyla ničím jiným než společenstvím vzniklým vyznáváním víry v Ježíše Krista, Syna Božího a Vykupitele člověka, víry projevující se láskou. Také dnes je církev povolána být ve světě společenstvím, které je zakořeněno v Kristu křtem, pokorně a odvážně vyznává víru v Něho a dosvědčuje ji láskou. Tomuto bytostnému účelu mají být podřízeny také institucionální prvky, pastorační struktury a organismy. A tento účel spočívá v dosvědčování víry láskou. Láska je vlastním výrazem víry a víra je vysvětlením a základem lásky.

Dnešní svátek nás vybízí, abychom rozjímali o společenství všech církví, tedy křesťanských společenství, a analogicky nás podněcuje, abychom přispívali k překonání nepřátelství a lhostejnosti v lidstvu, budovali mosty porozumění a dialogu a vytvářeli z celého světa jedinou rodinu vzájemně smířených, bratrských a solidárních národů. Církev je znamením tohoto nového lidstva, jehož je předzvěstí, když svým svědectvím žije a šíří evangelium, poselství naděje a smíření všech lidí.

Prosme o přímluvu Nejsvětější Pannu, aby nám pomáhala stát se jako ona „Božím domem“, živým chrámem Jeho lásky.

Petrův nástupce vybídl ke konstruktivnímu dialogu s muslimy

Vatikán. Petrův nástupce se dnes setkal s biskupy Senegal, Mauretánie, Guineje Bissau a Kapverdských ostrovů v rámci jejich kanonické návštěvy *ad limina apostolorum*. Křesťané tvoří v těchto zemích - s výjimkou Kapverd - jen poměrně nepatrnou menšinu, která žije v muslimském prostředí.

Nejlidnatější z nich je Senegal, kde na ploše 2,5krát větší než Česká republika žije 12 milionů lidí, z nichž 5% je křesťanů. Nejrozlehlejší je Mauretánie, která má 13krát větší rozlohu než naše vlast a 3,5 milionů obyvatel, z nichž křesťané tvoří půl procenta. Guinea Bissau o rozloze necelé poloviny České republiky má 1,5 milionů obyvatel, z nichž křesťané tvoří 5%. Nejmenší z těchto zemí jsou Kapverdské ostrovy, kde žije necelého půl milionu obyvatel většinou křesťanského vyznání.

Celkem třináct biskupů z těchto zemí přijal dopoledne Petrův nástupce na neformálním setkání. Při té příležitosti jim předal text svého poselství, ve kterém klade důraz zejména na potřebu hlubokého zakořenění křesťanské víry a rozvoje dialogu s muslimy. Papež František poukázal také na důležitost pastorační rodiny, jež je „základní buňkou společnosti a církve“, jakož i „místem výuky víry a elementárních principů běžného života“. Právě v rodině - upozorňuje papež - „se rodí kněžská a řeholní povolání, kterých je církvi zapotřebí.“ Petrův nástupce vybízí především kněze, aby rozvíjeli „konstruktivní dialog s muslimy, neboť je nezbytný k mírumilovnému soužití“, a zároveň zdůrazňuje, že „církve má dosvědčovat Boží lásku vůči všem bez rozdílu“. V této souvislosti papež ocenil působení církve, která v těchto zemích, ač početně nevelká, významně přispívá k lidskému rozvoji na poli školství, zdravotnictví a sociální činnosti.

Kázání z Domu sv. Marty

10.11.2014

Papež: Pohoršení ničí víru

Vatikán. Každý křesťan, ať už je jeho povolání jakékoli, musí umět vždycky odpustit a nikdy nedávat pohoršení, protože „pohoršení ničí víru“. Opakoval papež František během homilie při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Lépe vrhnout se do moře s mlýnským kamenem na krku. Ježíš preferuje tento syrový obraz před nasládlými slovy, když svým učedníkům říká, co si myslí o těch, kdo pohoršují maličké a bezbranné. Papež František komentoval úryvek z dnešního evangelia (Lk 17,1-6) a poukázal na tři jeho klíčová slova: pohoršení, odpuštění a víra. „Běda tomu, od koho přicházejí pohoršení!«, prohláší rezolutně Ježíš, zatímco v listě Titovi (1,1-9) vypočítává svatý Pavel, čím se má vyznačovat život kněze. Musí být ne útočný a zdrženlivý, jedním slovem bezúhonný a tedy pravý opak toho, kdo dává pohoršení. Platí to však pro všechny křesťany,“ dodal papež. „Pohoršení znamená - řekl dále - vyznávat nějaký životní styl, říkat si křesťan, ale potom žít jako pohan, který nevěří v nic. To působí pohoršení, protože chybí svědectví, zatímco vyznávaná víra je žitá.“

„Když nějaký křesťan či křesťanka, která chodí do kostela, takto nežije, pohoršuje. Kolikrát jenom jsme slyšeli říkat: »Do kostela nechodím, protože je lépe zůstat poctivě doma a nechodit jako ten či ona do kostela a potom dělat toto či tamto«. Pohoršení ničí víru! A proto Ježíš tak důrazně varuje: »Dejte si pozor!« Prospěje nám zopakovat si to dnes: Dejte si pozor! Všichni jsme schopni dát pohoršení.“

Naproti tomu a stejně tak všichni máme ovšem umět odpustit - pokračoval papež. A to vždycky - zdůraznil s odkazem na slova Krista, který vybízí odpouštět i sedmkrát za den, pokud se ten, kdo se proti nám prohřešil, na nás obrátí s lítostí. Ježíš - poznamenal papež - přehání, aby nám umožnil pochopit důležitost odpuštění, poněvadž křesťan, který není s to odpustit, pohoršuje a křesťanem není.“

„Máme odpouštět, protože nám bylo odpuštěno. Máme to v Otčenáši. Ježíš tam tomu tak učil. A to je lidskou logikou nepochopitelné. Lidská logika totiž nevede k odpuštění, ale k pomstě, k nenávisti a rozdělení. Kolik rodin je rozdělených, protože si neodpustili! Kolik rodin! Děti oddálených od rodičů, oddálených manželů či manželek... Je důležité o tom přemýšlet. Pokud neodpustím, pak asi nemám právo, aby mi bylo odpuštěno anebo jsem nepochopil, co znamená, že mi odpustil Pán.“

„Potom je jasné - uzavíral papež - proč učedníci po vyslechnutí Pána prosili: »Dej nám více víry!«.“

„Bez víry nelze žít, nezavdat pohoršení a stále odpouštět. Jedině světlo víry, kterého se nám dostalo! Víry v milosrdného Otce, Syna, který za nás dal život, Ducha, který je v nás a pomáhá nám růst, víry v církev, víry v Boží lid, pokřtěný a svatý. A to je dar! Víra je dar. Nikdo nemůže mít víru z knih a chozením po konferencích. Víra je Boží dar, který je ti dán, a proto apoštolové prosili Ježíše: Dej nám více víry!“

Křesťanská služba je součástí víry a nesmí se stát mocenskou strukturou

dVatikán. Stále je třeba bojovat proti pokušením, která nás odvádějí od služby bližnímu – povzbuzoval papež František v dnešním kázání při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty. Papež zdůraznil, že máme sloužit a nic za to nežadat a upozornil, že stejně tak nesmíme proměňovat služební postoj v mocenskou strukturu.

Ježíš mluví o moci víry, ale hned vysvětluje, že musí být zasazena do rámce služby. Papež František vyšel z dnešního evangelia (Lk 17,7-10) o služebnících neužitečných a zamýšlel se nad tím, čím je služba pro křesťana. „Ježíš – řekl papež – vypráví podobenství o služebníkovi, který po celodenní práci přijde domů a namísto odpočinku má svému pánovi dál sloužit.“

„Někdo z nás by tomuto služebníkovi možná radil zajít na odbory a trochu se poradit, co s takovýmto pánem. Ježíš však říká, že služba je totální, protože On sám vyznačil tuto cestu služby. On je služebník. On se prezentuje jako služebník, který přišel sloužit a nikoli nechat si sloužit. Říká to jasně. Pán takto umožňuje apoštolům vnímat cestu těch, kdo dostali víru, onu víru, která činí zázraky. Ano, tato víra dělá zázraky na cestě služby.“

„Křesťan, který ve křtu obdržel dar víry - pokračoval papež - a nenese tento dar cestou služby, stává se křesťanem bez síly a bez plodnosti. A nakonec je křesťanem sám pro sebe, slouží sám sobě. Jeho život je smutný a spousta Pánových divů tak přijde nazmar.“ Papež pak poukázal na jedinnost služby, když připomněl Pánova slova o tom, že nelze sloužit dvěma páňům, Bohu a mamonu, a dodal, že lenost nás odcizuje služebnímu postoji a činí srdce vlašným, takže z pohodlné.

„Lenost nás vzdaluje od služby a svádí k pohodlnosti, egoismu. Mnozí takoví křesťané jsou hodní, chodí na mši, ale služba jenom potud... Ale říkám-li služba, myslím všechno: službu Bohu v adoraci, v modlitbě, ve chválách; službu bližnímu, mám-li ji prokázat; službu až do konce, protože Ježíš je v tom neoblomný: »Tak i vy, až uděláte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: Jsme jenom služebníci. Udělali jsme, co jsme byli povinni udělat« (Lk 17,10). Služba je gratis, nic se za ni nežadá.“

„Další možnost odcizení se služebnímu postoji, řekl dále papež, spočívá v jakémsi zmocňování se situace, což se stalo učedníkům a samotným apoštolům, kteří bránili lidem přicházet k Ježíši ne proto, aby nebyl obtěžován, ale proto, že jim to vyhovovalo. Učedníci – pokračoval František – se zmocňovali Pánova času, chápali se Pánovy moci, chtěli Pána pro svojiskupinku. Zmocňovali se tak služebního postoje a transformovali jej v mocenskou strukturu. Ukazuje se to v diskusi Jana s Jakubem o tom, kdo je největší, což jejich matka řešila tím, že šla za Pánem a prosila Jej, aby se její synové stali jeden premiérem a druhý ministrem ekonomiky, tedy aby jim byla dána moc. Děje se tak i dnes, když se křesťané stávají pány: pány víry, pány království, pány spásy. Je to pokušení všech křesťanů - shrnoval papež - Pán však mluví o pokorné službě, službě v naději - v tom spočívá radost křesťanské služby.“

„V životě musíme bojovat proti pokušením, která nás odvádějí od služebního postoje. Lenost vede k pohodlnosti, polovičaté službě a ke zmocňování se situace, takže se ze služebníka stává pán. To vede k pýše a domýšlivosti, ke špatnému zacházení s lidmi, k pocitu důležitosti: »jsem křesťan, mám spásu« a podobně. Kéž nám Pán daruje dvě velké milosti: pokoru ve službě, abychom nakonec mohli říci »jsme služebníci neužiteční, ale sloužíme až do konce«, a pak naději v očekávání zjevení Páně, až k nám přijde.“

Petrův nástupce píše na summit G20: Při vašich diskusích se hraje o hodně životů

Vatikán. „Bylo by opravdu politováníhodné, kdyby vaše diskuse zůstaly na rovině deklarace principů“, píše papež František účastníkům summitu G20, kteří se koncem tohoto týdne sjedou do australského Brisbane. „Ve vašich

politických a odborných rozpravách se totiž hraje o množství životů, ve světě trpícím podvýživou, nezaměstnaností a rostoucím sociálním vyloučením, které může vést ke kriminální činnosti a podporuje nábor teroristů", uvozuje papež svůj dlouhý list premiérovi hostitelské země, Tonyemu Abbottovi.

Z australské vrcholné schůzky má vzejít projekt udržitelného růstu světové ekonomiky, který by oddálil strašáka globální recese. Papež si přeje, aby se konsenzus zúčastněných států v této otázce neomezil pouze na globální ukazatele, ale vzal v úvahu skutečné zlepšení životních podmínek pro nejchudší rodiny a vedl k redukci všech forem nepřijatelné nerovnosti.

"Celý svět od zasedání G20 očekává stále širší souhlas, který by v rámci OSN vedl ke konečnému zastavení nespravedlivé agrese, namířené na Blízkém východě vůči různým náboženským a etnickým skupinám, včetně menšin", přechází papež k dalšímu palčivému tématu: "Vaše setkání by mělo vést k odstranění nejhlubších příčin terorismu, který dosáhl dosud nepředstavitelných rozměrů", pokračuje František a zdůrazňuje: "Řešení této vážné otázky nemůže být výlučně vojenské, nýbrž je nutné zaměřit se na aktéry, kteří teroristická uskupení podporují politicky, nelegálním obchodováním s ropou a dodávkami zbraní či technologií". Vedle toho je nezbytné vyvinout úsilí při vzdělávání a zvyšovat povědomí o tom, že náboženství nesmí být zneužíváno k ospravedlňování násilí, žádá Svatý otec.

Situace na Blízkém východě znovu nadnesla diskusi o zodpovědnosti mezinárodního společenství při ochraně jedinců a národů před naprostým zanedbáním humanitárního práva a extrémními útoky na lidská práva. Avšak občané každé země, včetně států G20, jsou vystaveni ještě jiné agresi, možná méně zjevné, nicméně rovněž tak tíživé a reálné, podotýká papež František. "Jde o zneužití finančního systému, jehož příkladem byly transakce, vedoucí ke krizi v roce 2008. A všeobecně je to spekulace, vyvážaná z politických a právních vazeb, a mentalita, která spatřuje v maximalizaci zisku konečné měřítko každé hospodářské činnosti. Tato mentalita, která odpisuje lidi, nikdy nedojde k pokoje a spravedlnosti, varuje Svatý otec a vyzývá členy G20: Zodpovědnost za chudé a vyloučené lidi musí být na národní i mezinárodní úrovni zásadním prvkem každého politického rozhodnutí.

11.11.2014

Svatý otec k italským biskupům: potřebujeme svaté kněze, nikoli funkcionáře

Itálie. Promluva kard. Angela Bagnasca v pondělí večer zahájila 67. plenární zasedání Italské biskupské konference, které se koná v Assisi. Italští biskupové budou jednat až do čtvrtka o stálé formaci kněží a jejich životě. A právě "těmto prvním spolupracovníkům biskupů" věnuje papež František své poselství, které při zahájení zasedání přečetl apoštolský nuncius v Itálii, arcibiskup Adriano Bernardini.

"Kolik jen jsme jich poznali! Kolik kněží nás svým svědectvím přitáhlo k zasvěcenému životu: Od kolika z nich jsme se učili a dali se utvářet. (...) Vídali jsme je, jak tráví celý svůj život mezi lidmi našich farností, vychovávají mládež, doprovázejí rodiny, navštěvují nemocné v jejich domovech i nemocnicích, starají se o chudé lidi. Byli si vědomi toho, že "vyčleňovat se, aby nás druzí nepošpinili, je ta největší špína", cituje papež Lva Nikolajeviče Tolstého a stupňuje svůj hold "svatým kněžím". Nazývá je "hříšníky, jejichž hříchy byly odpuštěny, a kteří sami jsou nástrojem odpuštění" a vykresluje je dále těmito slovy: Jejich bytí mluví jazykem trpělivosti a vytrvalosti. Nezůstali u duchovní turistiky, věčné nerozhodnosti a nespokojenosti. Vědí totiž, že jsou v rukách Toho, kdo dodržuje slib a jehož Prozřetelnost působí, že je nikdy nic neoddělí od této sounáležitosti. Vědomí této příslušnosti roste s pastorační milosrdnou láskou, ve které něhou a pozorností zahrnují jim svěřené osoby, dokud každou z nich nepoznají".

Ano, pokračuje papež, dosud neskončila doba kněží takovéto síly, kteří jsou "mostem" mezi Bohem a světem; stráží, která poodhaluje jinak ztracené bohatství. Takovíto kněží ovšem nejsou plodem improvizace, připomíná římský biskup. Ukula je cenná seminární formace a vysvěcením se navždy stali muži Božími a služebníky svého lidu. (...) Kněžská totožnost vyžaduje, abychom si každodenně a znovu osvojovali to, co z nás učinilo služebníky Ježíše Krista. Jde o trvalé učednictví, které provází celý život zasvěceného služebníka a celistvě se dotýká jak jeho osoby, tak úřadu

"Nepotřebujeme kněze klerikální, jejichž chování oddaluje lidi od Pána, ani kněze funkcionáře, kteří při výkonu své úlohy hledají vlastní uspokojení daleko od Boha", zdůrazňuje papež. "Pouze kněz se zrakem upřeným na to, co je skutečně podstatné, může kladně odpovědět na přijatý dar a nikdy nepřestat v sebedarování. Pouze kněz přizpůsobující se Dobrému Pastýři nachází ve své službě jednotu, pokoj a sílu v poslušnosti. Pouze ten, kdo dýchá kněžským bratrstvím, může opustit falešné vědomí, které z nás činí epicentrum všeho a pro které jsou jedinou mírou vlastní cítění a činy.

V závěru poselství papež František italským biskupům přeje, aby dokázali najít nové cesty stálé formace, ve které by se snoubila duchovní a kulturní dimenze, komunitární rozměr s pastoračním. "Životy utvářené evangeliem se uchovávají každodenní disciplínou, modlitbou, ovládnutím smyslů, péčí o sebe, pokorným a prorockým svěděním. Takového životy církvi navracejí důvěru, kterou ona sama do nich zprvu vložila, končí Petřův nástupce poselství italským biskupům.

Biskupové, kněží a jáhni

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

V předchozí katechezi jsme viděli, jak Pán pečuje o svoje stádece skrze službu biskupů za pomoci kněží a jáhnů. V nich se Pán zpřítomňuje mocí svého Ducha a slouží církvi, živí ji vírou, nadějí a svěděním lásky. Tato ministeria jsou tedy obrovským Pánovým darem každé křesťanské obci a celé církvi, poněvadž jsou živým znamením Jeho přítomnosti a Jeho lásky.

Dnes se chceme ptát: co se od těchto služebníků církve žádá, aby mohli žít autenticky a plodně svoji službu?

1. V pastoračních listech zaslanych učedníkům Timotejovi a Titovi se apoštol Pavel pečlivě zabírá postavou biskupů, kněží a jáhnů, a také věřících, starých i mladých. Načrtává popis každého křesťana v církvi, líčí k čemu jsou povoláni biskupové, kněží a jáhni a vyjmenovává vlastnosti, které mají mít ti, kdo jsou vybráni a ustanoveni k této službě. Je příznačné, že spolu s vlastními dary víry a duchovního života, které nelze opominout, protože tvoří samotný život, jsou uvedeny některé význačně lidské kvality: přívětivost, střídmost, trpělivost, mírnost, důvěryhodnost, srdečnost. To je abeceda, základ gramatiky každého diákona. Ano, protože bez této krásné a ryzí způsobilosti k setkávání, k poznávání, k vedení dialogu, k umění vážit si druhých a k navazování uctivých a upřímných vztahů s bratřími, nelze opravdu radostně a věrohodně sloužit.

2. Potom je zde jeden zásadní postoj, který Pavel doporučuje svým učedníkům a tím i všem, kdo byli ustanoveni do pastorační služby biskupů, kněží či jáhnů. Apoštol vybízí k neustálému ožívání obdrženého daru (srov.

1 *Tim* 4,14; 2 *Tim* 1,6). To znamená, že je třeba ustavičně ožívovat vědomí, že nejsme biskupy, kněžími či jáhny, protože jsme inteligentnější, hodnější a lepší než druzí, nýbrž jedině mocí určitého daru, daru lásky, který udělil Bůh mocí svého Ducha pro dobro svého lidu. Toto vědomí je opravdu důležité a představuje milost, o níž je třeba denně prosit! Pastýř je si vědom, že jeho vlastní ministerium pramení jedině z milosrdenství a že ze srdce Božího nikdy nemůže pocházet autoritářský postoj jako by mu všichni byli podrobeni a komunita byla jeho vlastnictvím, jeho osobním královstvím.

3. Vědomí, že všechno je darem, všechno je milost, pomáhá pastýři, aby nepodlehli pokušení stát se středem pozornosti a důvěřovat jenom v sebe. Jsou to pokušení samolibosti, domýšlivosti, soběstačnosti a pýchy. Běda, když si biskup, kněz či jáhen myslí, že ví všechno, že má vždy správnou odpověď na cokoli a že nikoho nepotřebuje. Naopak, vědomí, že on sám je první adresátem milosrdenství a soucitu Božího musí služebníka církve stále vést k tomu, aby byl pokorný a chápavý vůči druhým. I s vědomím, že je povolán odvážně opatrovat poklad víry (1 *Tim* 6,20), naslouchá lidem. Uvědomuje si totiž, že se má stále čemu učit i od těch, kteří mohou být daleko od víry a církve. Se svými spolubratry musí pak toto všechno vést k novému postoji vyznačujícímu se sdílením, odpovědností a společenstvím.

Drazí přátelé, neustále máme být vděční Pánu za to, že v osobě a službě biskupů, kněží a jáhnů nadále vede a formuje svoji církev a dává jí růst na cestě svatosti. Současně se máme nadále modlit, aby pastýři našich společenství mohli být živým obrazem společenství a lásky Boží.

Papež ke komercialistům: etika namísto nespoutané logiky zisku

Vatikán. V aule Pavla VI. se dnes konala papežská audience pro sedm tisíc odborníků v oblasti obchodního práva, která uzavřela jejich světový kongres. Do Říma se v těchto dnech (10.-13.11.) sjelo více než 140 delegací z různých ekonomických institucí všech světadílů. Na kongresu vystoupilo více než dvě stě přednášejících a

souběžně jednalo třicet pracovních sekcí. „Poučit se z minulosti, budovat budoucnost“ (*Learning from the past, building the future*), znělo téma konference, na které **Petrův nástupce** poukázal ve své promluvě.

"Tento okamžik je důležitý kvůli projednání problematiky, která se týká vaší práce, avšak rovněž kvůli posílení vědomí, že vaše profese je také službou společenství. Naše dnešní setkání vás znovu volá k evangeliu Ježíše Krista jako trvalému zdroji osobní a společenské obnovy."

Dnešní sociálně-ekonomický kontext před nás naléhavě staví otázku práce, pokračoval papež a upozornil na drama mnohých lidí, kteří jsou zaměstnáni pouze dočasně, nebo práci ztratili či ji vůbec nemohou najít. Velký počet lidí – zejména migrantů – je nucen k nelegální práci bez elementárních právních a ekonomických záruk.

"V tomto kontextu sílí pokušení hájit pouze vlastní zájmy, aniž bychom se starali o obecné dobro a příliš dbali na spravedlnost a zákonnost. Proto se od všech vyžaduje – a zejména pak od znalců, jejichž profese souvisí s dobrým hospodářským chodem dané země – aby ve své každodenní práci jednali pozitivně a konstruktivně, s vědomím, že za každým dokumentem se skrývá nějaký příběh a lidská tvář."

Toto úsilí vyžaduje spolupráci všech odborníků, přičemž křesťané mají denně čerpat z modlitby a Božího slova, aby zejména dobře, kompetentně a moudře vykonávali svou povinnost...

"a poté, aby ji přesahovali, to znamená šli vstříc lidem v nesnázích, uplatňovali onu tvořivost, která dokáže nalézt řešení i v zablokovaných situacích, aby prosadili lidskou důstojnost oproti byrokratické ztuhlosti"

Je nezbytné klást do středu člověka s jeho důstojností a vystupovat proti unifikacním tendencím, které staví na vrchol peníze. Když se peníze stávají příčinou a účelem každé činnosti a iniciativy, převáží utilitaristická optika a nespoutaná logika zisku, v jejímž důsledku upadají solidarita a úcta k lidské bytosti, varoval papež.

"Ti, kdo na různých úrovních působí v oblasti ekonomiky a financí, jsou povoláni rozhodovat ve prospěch sociálního a ekonomického blahobytu celého lidstva, který by všem poskytl příležitost k rozvoji. Nestačí dávat konkrétní odpovědi na ekonomické a materiální otázky, nýbrž povzbuzovat a pěstovat etiku hospodářství, finančníctví a práce. Je nutné mít na paměti hodnotu solidarity jako morálního postoje, který vyjadřuje pozornost vůči oprávněným nárokům druhého člověka."

A sociální nauka církve nás učí, končil papež, že princip solidarity se uskutečňuje v souladu s principem subsidiarity. Díky spoluúčinkování těchto dvou zásad veškeré procesy slouží člověku a roste spravedlnost, bez které neexistuje skutečný a trvalý pokoj, loučil se papež František s účastníky mezinárodního kongresu komercialistiky.

Kázání z Domu sv. Marty

14.11.2014

Papež: Ve světě vizuální kultury učí příklady víc nežli slova

Pro předávání víry dnešním dětem a mládeži, aby měli možnost udělat zkušenost pravdy a lásky, musejí dospělí poskytovat spíše svůj příklad než spoustu slov – zdůraznil dnes papež František v homilii při mši v kapli Domu sv. Marty za přítomnosti většího počtu dětí a mládeže jedné římské farnosti.

Jak předávat víru digitálnímu potomstvu? Způsobem, který více než jiné může zaujmout toho, kdo je neustále vystavován vizuálním vjemům, totiž příkladem. Dnes byla v kapli Domu sv. Marty velká část lavic obsazena skupinou chlapců a děvčat z jedné římské farnosti. Jejich počáteční ostýchavost se brzy rozpustila v živém dialogu s papežem, který přijal roli katechety a zároveň formátora katechetů. „Zdá se, že dnes budeme mít dětskou mši – řekl v úvodu a s pohledem upřeným na ně pokračoval – vidíme příslib, vidíme svět, který přichází. Otázka však zní: co naší budoucnosti zanecháme?“

„Učíme tomu, co jsme slyšeli v prvním čtení (2 Jan 4-9), tedy žít v pravdě a v lásce? Anebo učíme slovům, ale náš život se ubírá jinudy? Pohled na děti a mládež nás vede k odpovědnosti! Křesťan se musí ujímat péče o mládež a děti, předávat jim víru, předávat jim to, co prožívá ve svém srdci. Nemůžeme přehlížet rostlinky, jež rostou!“

„Všechno závisí na správném přístupu k mládeži – pokračoval papež. – A jaký je můj postoj? Je to postoj bratra, otce, matky, sestry, jež umožňuje růst anebo je to postoj odstupu: »oni rostou, já mám svůj život...«?

„My všichni máme odpovědnost dávat to nejlepší, co máme, a tím nejlepším, co máme, je víra. Předávejme jim ji! Předávejme, ale příkladem! Slovy to nejde. Slova dnes nepomohou. V tomto vizuálním světě, kdy všichni mají mobil, nepomohou slova, nýbrž příklad, příklad.. Co jim dávám já?“

V tomto bodě kázání nastal zlom. Papež začal klást otázky. První se týkala toho, proč dnes přišli na mši. Kdosi se po chvíli osmělil a pronesl: »abychom tě viděli...« a papež odvětil: „Mě také těší, že vás vidím.“ Papež se potom ptal, kdo už byl u prvního svatého přijímání a kdo byl biřmován, a všem řekl: „Křest otevírá dveře křesťanskému životu a zahajuje dlouhou životní cestu, o které mluví dnešní čtení z druhého Janova listu: »život v pravdě a v lásce«. Potom – navázal papež – přijdou další svátosti, jako např. manželství. Je však důležité – dodal – umět tuto cestu žít tak jako Ježíš.“

„V těchto svátostech... zeptám se vás: Je modlitba svátost?.. (neznatelná odpověď dětí) Nahlas!... (děti odpovídají: Ne!) Pravda. Modlitba není svátost, ale modlit se máme... Nevíte, zda se máte modlit? (děti: Ano!)... Dobře tedy. Modlit se k Pánu, modlit se k Ježíši, modlit se k Matce Boží, aby nám pomáhali jít životem v pravdě a v lásce. Rozumíte? Přišli jste, abyste mne viděli. Kdo z vás to řekl? .. Ty, ano. Ale také proto, abyste viděli Ježíše, ne? Anebo necháme Ježíše stranou? (děti: Ne!). Nyní přijde Ježíš na oltář. A uvidíme to všichni! Je to Ježíš? A v té chvíli je třeba prosit Ježíše, aby nás učil žít v pravdě a v lásce. Zopakujeme to spolu? Žít v pravdě a v lásce.“

15.11.2014

Papež k lékařům: Mějte se na pozoru před těmi, kdo zacházejí s lidmi jako s pokusnými králíky

Vatikán. Pronikavá slova papeže Františka na obranu lidského života zazněla dnes na setkání s pěti tisíci členy Italské asociace katolických lékařů, kterým poděkoval za jejich práci a nasazení. Petrův nástupce poukázal na „falešný soucit nabízející eutanazii, interrupci a laboratorní produkci dětí“. Život - řekl papež - je „vždycky posvátný“, přičemž varoval před těmi, kteří chtějí „s lidmi zacházet jako s pokusnými králíky“.

„Není pochyb, že v naší době se v důsledku vědecko-technického pokroku značně rozrostly možnosti fyzického uzdravování. Nicméně z určitého hlediska se zdá, že došlo také k umenšení schopnosti pečovat o člověka, zejména trpícího, křehkého a bezbranného. Výdobytky vědy a medicíny totiž mohou přispět ke zlepšení lidského života, jenom pokud se nevzdálí od mravního základu těchto disciplin.“

Papež zdůraznil, že pozornost k lidskému životu je „pevnou součástí misijního poslání církve hlásající evangelium. Kvalita lidského života je však převážně spojována s ekonomickými možnostmi, s blahobytem, krásou a potěšením fyzického života, přičemž se zapomíná na hlubší životní dimenze – vztahové, duchovní a náboženské“:

„Ve světle víry a zdravého rozumu je lidský život vždycky posvátný a vždycky hodnotný. Neexistuje lidský život, který by byl posvátnější než jiný, stejně jako neexistuje lidský život, který by byl významnější než jiný jenom kvůli většímu množství prostředků, práv, ekonomických a sociálních příležitostí.“

„Svémi slovy a příkladem – řekl dále papež Italské asociaci katolických lékařů – dosvědčujete, že lidský život je vždy posvátný, hodnotný a nedotknutelný a jako takový, že si zasluhuje lásku a péči.

„Dominantní myšlení nezřídka nabízí »falešný soucit«, který považuje provedení interrupce za projev pomoci a eutanazii za znamení důstojnosti, spatřuje vědecký pokrok ve »výrobě« dětí, které nepokládá za dar, nýbrž za právní nárok, a domnívá se, že zachraňuje lidské životy, když používá lidi jako pokusné králíky. Naproti tomu evangelní soucit doprovází bližního jako milosrdný samaritán, který spatřil potřebného, bylo mu jej líto, přistoupil k němu a poskytl konkrétní pomoc (srov. Lk 10,33).“

Papež povzbudil lékaře v jejich poslání v každodenním kontaktu s lidským utrpením:

„Věrnost evangeliu života a úcta k životu jakožto Božímu daru někdy vyžaduje odvážná rozhodnutí, která jdou proti proudu a za určitých okolností se mohou stát námitkou svědomí.“

K tomu pak Svatý otec dodal spatra:

„Žijeme v době experimentování se životem, špatného experimentování a „výroby“ dětí namísto jejich přijetí jakožto daru, jak jsem řekl. Toto zahrávání si s životem, před tím se mějte na pozoru, protože to je hřích proti Stvořiteli, proti Bohu Stvořiteli, který věci takto stvořil.“

František se pak vrátil k problematice interrupcí a zavzpomínal, že když byl mladým knězem často slýchal námitky, které pokládaly interrupci za náboženský problém. „Nikoli – dodal – to není problém ani náboženský, ani filosofický“:

„Je to problém vědecký, protože jde o lidský život, který nesmí být zmařen za účelem vyřešení problému. Někdo možná řekne: »Ale moderní myšlení přece...« - Poslyš, ve starověkém stejně jako v moderním myšlení má přece slovo »zabít« úplně stejný význam! A totéž platí pro eutanazii. Všichni víme, že na mnoha lidech je v této skartační kultuře praktikována skrytá eutanazie. Existuje však i jiná a ta spočívá v tom, že se Bohu řekne: »Já si konec život rozhodnu sám, jak já chci.« A to je hřích proti Bohu Stvořiteli. Přemýšlejte o tom.“

Řekl papež František italským katolickým lékařům, jejichž Asociace oslavila v těchto dnech 70. výročí svého založení. Svatý otec jim poděkoval za jejich službu a s odkazem na patrona ošetřovatelů a nemocných v samotném závěru řekl:

„Svatý Kamil de Lellis doporučoval, že nejúčinnější metoda péče o nemocné spočívá v tom, že se »do rukou vkládá víc srdce«. A to je také moje přání. Panna Maria, Salus infirmorum, ať podporuje úmysly, s nimiž se věnujete svojí činnosti. Prosím vás, abyste se za mne modlili, a ze srdce vám žehnám.“

16.11.2014

Papež: Oplácejme Bohu důvěru, kterou do nás vkládá

Vatikán. Asi 30 tisíc lidí dnes přišlo na Svatopetrské náměstí, aby si vyslechli pravidelnou polední promluvu papeže Františka, který mluvil o zakopané hřivně z dnešního evangelia. Tou je hřivnou je víra. V samotném závěru pak řekl:

„Pán nedává všem stejné věci stejným způsobem. Osobně nás zná a svěřuje nám všechno, co je správné pro každého nás. V nás ve všech, ve všech je však něco stejného, totiž tatáž nezměrná důvěra. Bůh nám důvěřuje, Bůh do nás vkládá naději! A to u všech stejně. Nezklamme Jej! Nenechme se oklamat strachem, ale oplácejme důvěru důvěrou! Panna Maria je ztělesněním tohoto postoje způsobem nejkrásnějším a plným. Obdržela a přijala ten nejvznešenější dar: osobu Ježíše. A velkodušně Jej nabídla lidstvu. Prosme Ji, aby nám pomohla být služebníky „dobrými a věrnými“, abychom se »radovali se svým Pánem.«“

PLNÉ ZNĚNÍ promluvy papeže Františka je [ZDE](#)

Po hlavní promluvě papež obrátil pozornost k nepokojům z uplynulého týdne, ke kterým došlo v římské periférii Tor Sapienza, kde skupina místních obyvatel zaútočila na centrum pro imigranty. Při srážkách s policií pak byli zraněni dva lidé, z nichž jeden policista. Skupina násilníků reagovala na projevy pouliční kriminality, která v této části města výrazně stoupá. Papež k tomu řekl:

„Drazí bratři a sestry!

V těchto dnech došlo v Římě k poměrně silným srážkám mezi místními obyvateli a imigranty. K těmto událostem dochází v různých evropských městech, zvláště v periferních čtvrtích poznamenaných mnohými nešvary. Vybízím instituce na všech úrovních, aby přijaly jako prioritu to, co dnes už tvoří sociální krizi, které hrozí, pokud se jí nebude okamžitě a náležitě čelit, že se bude stále více zhoršovat. Křesťanské společenství se konkrétně zasazuje o to, aby nedocházelo ke střetům, ale k setkáním. Občané a imigranti spolu s představiteli institucí se mohou setkávat i ve farních sálech a společně o této situaci mluvit. Důležité je nepodlehout pokušení střetu a odmítat jakékoli násilí. Je možné vést dialog, naslouchat, společně plánovat, překonávat tak podezření a předsudky a vytvářet bezpečnější, mírumilovnější a více inklusivní soužití.“

17.11.2014

Petrův nástupce: Děti mají právo na rodinu s otcem a matkou

Vatikán. Petrův nástupce dnes dopoledne pozdravil účastníky mezinárodního a mezináboženského symposia o „Komplementaritě muže a ženy“, které organizuje Kongregace pro nauku víry. Děti mají právo na otce a matku, rodina je antropologický, a nikoliv ideologický fakt, tak by se dala shrnout jeho obsáhlá promluva.

V jejím úvodu se papež zamyslel nad pojmem „komplementarita“, který označuje různé situace, kdy jeden prvek doplňuje druhý nebo nahrazuje jeho nedostatky. Z křesťanského hlediska jej vysvětluje apoštol Pavel v prvním listě Korintánům, když mluví o údech Kristova těla a jejich rozmanitých darech. „Uvažovat o komplementaritě tedy znamená přemýšlet o dynamickém souladu, který je jádrem stvoření. Všechny druhy komplementarity Stvořitel učinil proto, aby Duch svatý, jako původce souladu, vedl k harmonii“, poznamenal Svatý otec.

Vzájemné doplňování muže a ženy je základem manželství a rodiny, která je první školou společného života a doceňování vlastních i cizích darů. Pro většinu z nás, pokračoval František, je rodina prvním místem, kde začínáme „vdechovat“ hodnoty a ideály a současně uskutečňovat vlastní potenciál ctností a lásky. V rodinách však také dochází k napětí mezi egoismem a altruismem, rozumem a vášní, bezprostřední touhou a dlouhodobými cíli. Zároveň ovšem rodina poskytuje prostor pro řešení těchto pnutí, což je důležité, podotkl papež.

"Když v tomto kontextu hovoříme o komplementaritě mezi mužem a ženou, nesmíme ji zaměňovat se zjednodušujícím názorem, podle kterého se všechny role a vztahy obou pohlaví uzavírají v jediném statickém modelu. Komplementarita nabývá mnoha forem, protože každý muž a každá žena vnáší do manželství a výchovy dětí svůj vlastní přínos, osobní bohatost a charisma. Komplementarita se tak stává velkým bohatstvím a nejenom dobrem, nýbrž také krásou."

Naše doba s sebou nese krizi manželství a rodiny, upozornil dále. Nastolila kulturu dočasnosti, ve které stále více lidí odmítá veřejný závazek manželství.

"Tato revoluce zvyků a mravů často mávala vlajkou svobody – svobody v uvozovkách – ale ve skutečnosti vedla k duchovnímu a materiálnímu zničení bezpočtu lidských bytostí, zejména těch nejzranitelnějších. Je stále zřejmější, že úpadek manželství se pojí s růstem chudoby a řadou dalších sociálních problémů, které nepoměrně více postihují ženy, děti a staré lidi. Tyto skupiny v současné krizi trpí mnohem více. Krize rodiny vyvolala krizi lidské ekologie, protože sociální stejně jako přírodní prostředí vyžaduje ochranu. Ačkoliv lidstvo nyní pochopilo, že je nutné zabývat se ohrožením přírodního prostředí, jen velice pomalu rozpoznáváme – opravdu pomalu, a to i v naší katolické kultuře – že také naše sociální prostředí je v nebezpečí. Je tudíž nezbytné podporovat novou ekologii člověka a razit jí cestu."

Je nutné trvat na tom, že základem národa jsou jeho nemateriální dobra, naléhal papež František.

"Rodina je základem sociálního soužití a zárukou jeho soudržnosti. Děti mají právo vyrůstat v rodině s tatínkem a maminkou, kterým je dána schopnost vytvářet vhodné prostředí pro rozvoj a citové dozrávání svých potomků. Z tohoto důvodu jsem v apoštolské exhortaci Evangelii gaudium položil důraz na „neodmyslitelný přínos manželství pro společnost“, který „přesahuje rovinu emotivity a potřeb vlastního páru“ (66). Jsem vám proto vděčný za důraz, jaký vaše sympozium klade na blahodárný vliv, který může manželství přinášet dětem, samotným manželům a společnosti."

Zvu vás, abyste v těchto dnech zdůraznili ještě jednu další pravdu, týkající se manželství, dodal papež. A tou je definitivní závazek vzájemné podpory, věrnosti a plodné lásky, který souzní s nehlubší touhou lidského srdce. Zejména mladí lidé nesmí podlehnout škodlivé mentalitě dočasnosti. Ať jsou naopak revoluční ve svém odvážném hledání silné a trvalé lásky, ať jdou proti proudu.

"Nesmíme se chytit do pasti ideologických konceptů. Rodina je antropologický fakt, a v důsledku toho také sociální a kulturní...Nelze ji určovat pojmy ideologické povahy, které jsou platné v daném historickém okamžiku a poté upadají. Nemůžeme mluvit o konzervativní nebo progresivní rodině: rodina je rodina. Neposuzujeme rodinu ideologicky. Rodina má sílu sama v sobě."

Svatý otec vyslovil přání, aby vatikánské sympozium bylo „zdrojem inspirace pro všechny lidi, kteří podporují a posilují sjednocení muže a ženy v manželství jako jediném, přirozeném, základním a krásném dobro“. Na závěr římský biskup ohlásil, že se zúčastní osmého Světového setkání rodin, které se bude v září příštího roku konat ve Philadelphii.

Kázání z Domu sv. Marty

17.11.2014

Papež vysvětloval pokušení křesťanů upustit od první lásky

Vatikán. V církvi se stává, že jsou křesťané pokoušeni být s Ježíšem, ale nikoli s chudými a marginalizovanými. Izolují se v církevním mikroklimatu, který však autenticky církevní není – uvedl papež František v homilii při mši v kapli Domu sv. Marty.

Hledět na Ježíše a zapomínat Jež vidět v nuzném, v ubožákovi, který vzbuzuje odpor, takovéto pokušení prožívá církve v každé době. Je to pokušení utíkat se do církevního mikroklimatu, jak to nazval papež, namísto otevření dveří těm, kdo jsou sociálně vyloučení. Papež komentoval dnešní evangelium o slepci z Jericha (Lk 18,35-43). „Tento člověk – řekl – patří mezi »první třídu« postav vystupujících v Lukášově evangeliu. Muž, který nic neznamená, ale toužil po uzdravení a křičel, aby prorazil stěnu lhostejnosti, jež jej obklopovala; vyhrál a dokázal zatukat na bránu Ježíšova srdce. Proti tomuto muži stojí kruh učedníků, kteří jej okřikují, aby mlčel, a oddalují tak Pána od periferie.“

„Periferie nesměla k Pánu, protože tento kruh - a to v té nejlepší vůli - zavíral bránu. Stává se to mezi námi věřícími často. Když nalezneme Pána, aniž bychom si toho všimli, vzniká určité církevní mikroklima. Nejenom mezi kněžími, biskupy, ale i mezi věřícími. »To my jsme ti, kteří jsou s Pánem.« A hledíme si Pána tolik, že nehlédíme na Jeho potřeby, nehlédíme, že Pán hladoví, žízní, je ve vězení, v nemocnici. Pán je na okraji. Takové klima škodí.“

S poněkud hořkou ironií popisoval papež „skupinku vybraných, kteří se cítí vyvoleni být s Pánem, chtějí uchovávat tento svůj malý svět a odhánějí kohokoli, kdo by rušil Pána, dokonce i děti. Zapomněli na svoji prvotní lásku, řekl František s odkazem na dnešní první čtení z knihy Zjevení (1,1-4; 2,1-5a).

„Když se věřící a služebníci církve stanou takovouto skupinkou... nikoli církevní, ale církevní skupinkou těch, kdo mají privilegium být blízko Pánu, jsou pokoušeni upustit od své první lásky, kterou jsme všichni poznali, když nás Pán povolal a řekl nám, že nás má rád. Takové je pokušení učedníků: upustit od první lásky, tedy zapomenout na periferie, kde jsem předtím sám byl, na což musím vzpomínat se zahanbením.“

Potom je na scéně ještě třetí skupina – pokračoval papež – „prostý lid, který velebil Boha za uzdravení slepce. Častokrát potkáváme prosté lidi, stařenky, které přicházejí i za velkých obětí do mariánských svatyní se modlit. Nežádají privilegia, nýbrž milost. Je to věřící lid, který umí následovat Pána, nežádá si žádné privilegium, dovede s Pánem ztratit čas a především nezapomíná na marginalizovanou církev dětí, nemocných a vězňů“:

„Prosme o milost Pána my všichni, co jsme dostali milost povolání, abychom se nikdy, nikdy nevzdalovali od církve, nikdy nevstupovali do mikroklimatu církevních privilegovaných učedníků, kteří se vzdalují od Boží církve, která trpí, prosí o spásu a víru, o Boží Slovo. Prosme o milost být věřícím lidem Božím, aniž bychom žádali od Pána jakékoli privilegium, které vzdaluje od Božího lidu.“

Kázání z Domu sv. Marty

18.11.2014

Papež kázal o tom, jak se má křesťan bránit před vlašností a zkažeností

Vatikán. Křesťan si musí dávat pozor, aby se nestal vlašným, pohodlným nebo zdánlivým – připomněl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Zdůraznil, že křesťané musí neustále odpovídat na Ježíšovu výzvu k obrácení, jinak se z hříšníků stanou zkaženými.

Obrácení je milost, „Boží navštívení“. Papež toto téma komentoval na základě prvního liturgického čtení z knihy Zjevení (3,1-6.14-22) a setkání Ježíše se Zacheem vylíčené v dnešním evangeliu (Lk 19,1-10). „V prvním čtení – podotkl – požaduje Pán po laodicejských křesťanech obrácení, protože zvlažněli. Pěstují spiritualitu pohodlnosti a říkají si: »Dělám, co mohu, ale jsem klidný a nenechám se někým rozrušit nějakými podivnostmi«. Kdo takto žije, usoudil papež, myslí si, že mu nic nechybí: »V neděli chodím do kostela, denně se modlím, mám dobrý pocit, jsem v milosti Boží, jsem bohatý a nic potřebuji, je mi dobře«. Tento duševní stav – varoval papež – je hříšný stav, je to duchovní pohodlnost, stav hříchu. A takovému říká Pán zcela bez servítků: »protože jsi vlašný... vyplivnu tě z úst« (Zj 3,16). Dává mu však také radu, aby se »oblékl«, protože zpohodlnělí křesťané jsou nazí.“ Potom – dodal papež – následuje druhá výzva k těm, kteří žijí zdáním, tedy zdánlivým křesťanům, kteří jakoby žijí, ale jsou mrtví. Pán od nich žádá, aby bděli. Zdání – řekl papež – je rouškou těchto mrtvých křesťanů a Pán je volá k obrácení.

„Patřím mezi tyto křesťany? Jsem živý uvnitř, mám duchovní život? Vnímám Ducha svatého, naslouchám Duchu svatému, postupuji vpřed anebo se mi zdá, že všechno jde dobře, nemám si co vyčítat, mám dobrou rodinu, lidé mne nepomlouvají, nic mi nechybí, svatbu jsem měl v kostele... jsem »v milosti Boží«, jsem v pohodě. Takové je zdání! Takoví křesťané jsou zdánliví, jsou mrtví. Je třeba hledat život uvnitř, upamatovávat se a bdít, nabýt sil k cestě vpřed. Obrátit se od zdání k realitě, od vlašnosti k horlivosti.“

Třetí výzva k obrácení se týká Zachea, »vrchního celníka, velmi bohatého«, jak podotýká evangelium. „Byl zkorumpovaný – řekl papež – pracoval pro cizince, pro Římany, a zrazoval svoji vlast“.

„Byl jako mnozí jiní vládci, které známe: byl zkažený. Takoví, místo aby sloužili lidu, vykořisťují jej, aby sloužili sobě samým. Ve světě takoví jsou. Lidé je nechtějí. Takovýto člověk nebyl vlašný, nebyl mrtvý, nýbrž ve stavu hnilobného rozkladu. Zkrátka zkažený. Uvnitř však něco vnímal. Říkal si: »tento prorok, který uzdravuje a o kterém říkají, že velmi dobře mluví, mě zajímá a chtěl bych jej vidět.« Duch svatý je chytrý. Zasel setbu zvědavosti a Zacheus, aby Ježíše spatřil, začne si dokonce počínat směšně. Představte si nějakého významného vládcu, který je navíc zkorumpovaný, ale rozhodne se vylézt na strom, aby viděl procesí. Představte si, jak je to směšné.“

„Zacheus – řekl dále papež – se nestyděl. Chtěl spatřit Ježíše, působil v něm Duch svatý. Potom do jeho srdce vstoupilo Boží Slovo a s tímto Slovem přišla radost. Ti pohodlní a zdánliví – zdůraznil František – zapomněli, co je radost, zatímco tento zkorumpovaný člověk ji náhle zakusil. Jeho srdce se změnilo, obrací se. A Zacheus hned slibuje, že vrátí čtyřnásobně to, co ukradl.“

„Jakmile obrácení dospěje do kapes, je jisté. Existují křesťané, kteří jsou křesťany srdcem? Ano, to jsou všichni. Křesťané duší? Všichni. Křesťanů kapes je však nemnoho. V tomto případě však obrácení nastalo ihned. Je autentické. Zacheus se obrátil. Avšak ti, kteří nechtěli konverzi, nechtěli se obrátit, »jakmile to uviděli, reptali a říkali: Vešel jako host k hříšníkoví« (Lk 19,7). Podle nich se Ježíš pošpinil, ztratil čistotu a musí se očistit, protože vešel do domu hříšníka.“

„Toto jsou tři výzvy k obrácení – pokračoval papež - a Ježíš je adresuje vlašným, pohodlným, zdánlivým, těm, kdo se považují za bohaté, ale jsou ubozí, nemají nic a jsou mrtví. Boží Slovo – řekl papež – je schopno změnit všechno. Ne vždycky však máme odvahu uvěřit v Boží Slovo a přijmout toto Slovo, které uzdravuje nitro. Církev chce, abychom v těchto posledních týdnech liturgického roku hodně a velmi vážně přemýšleli o svém obrácení, protože jedině tak budeme moci postupovat vpřed na cestě křesťanského života. A říká nám, abychom si připomínali Boží Slovo, abychom se na ně upamatovávali, střežili Boží Slovo, řídili se jím a začali nový, obrácený život.“

Generální audience

19.11.2014

Církev, všeobecné povolání ke svatosti

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

Velkým darem Druhého vatikánského koncilu bylo obnovené chápání církve založené na společenství a také nové porozumění principu autority a hierarchii v této perspektivě. Pomohlo nám to porozumět lépe tomu, proč všichni křesťané mají jakožto pokřtění před Pánem tutéž důstojnost a poji je totéž povolání, kterým je svatost (srov. *Lumen gentium*, 39-42). Zeptejme se nyní: v čem spočívá toto všeobecné povolání k tomu, abychom byli svatí? A jak jej můžeme uskutečnit? 1. Předně si musíme dobře uvědomit, že svatost není něco, co si opatříme my sami a čeho dosáhneme svými kvalitami a svými schopnostmi. Svatost je dar, je to dar, kterým nás obdarovává Pán Ježíš, když nás bere k sobě, odívá nás Sebou samým a působí, že budeme jako On. V listě Efesanům apoštol Pavel říká, že „Kristus miloval církev a vydal sám sebe za ni, ... aby byla svatá“ (Ef 5,25-26). Svatost je opravdu nejkrásnější tvář církve, je shledáním se ve společenství s Bohem v plnosti Jeho života a Jeho lásky. Stává se tak zjevným, že svatost není výsada jenom některých. Svatost je dar, který je nabízen všem, aniž by byl někdo vyloučen, je to charakteristický rys každého křesťana.

2. Z toho všeho chápeme, že k tomu, aby člověk byl svatý, rozhodně není třeba být biskupem, knězem či řeholníkem. Nikoli, všichni jsme povoláni stát se svatými! Častokrát jsme však pokoušeni si myslet, že svatost je rezervována pouze těm, kdo mají možnost odtrhnout se od všedních záležitostí, aby se věnovali výlučně modlitbě. Tak tomu ale není! Někdo si myslí, že svatost znamená zavřít oči a tvářit se jako svatý obrázek. Nikoli. To není svatost! Svatost je něco mnohem více a mnohem hlubšího, co dává Bůh. Právě životem v lásce a podáváním křesťanského svědectví v každodenních starostech jsme povoláni stát se svatými. A každý za těch okolností a v tom životním stavu, ve kterém se nachází. Jsi řeholník či řeholnice? Buď svatý tím, že radostně žiješ své odevzdání a své ministerium. Jsi ženatý či vdaná? Buď svatý či svatá tím, že budeš milovat svou manželku či manžela a starat se o ni či o něho, jako to činil Kristus se svojí církví. Jsi pokřtěný svobodný? Buď svatý poctivým a kompetentním vykonáváním svojí práce a věnuj svůj čas službě bratřím. Někdo řekne: »Ale, otče, já pracuji v podniku, jsem účetní, stále samá čísla, tam nelze být svatým...« - »Ale, ano lze to. Tam kde pracuješ, se můžeš stát svatým. Bůh ti dává milost stát se svatým. Bůh se ti dává.« Vždycky a všude je možné stát se svatým, to znamená otevřít se milosti, která v nás působí a přivádí nás ke svatosti. Jsi rodič či prarodič? Buď svatý tím, že budeš s nadšením přivádět děti či vnuky k poznání a následování Ježíše. A je třeba mnoho trpělivosti k tomu, aby člověk byl dobrým rodičem, dobrým prarodičem, matkou, babičkou. Mnoho je třeba trpělivosti, a s touto trpělivostí přichází svatost, to znamená tím, že jsme trpěliví. Jsi katecheta, vychovatel či dobrovolník? Buď svatý tím, že se staneš viditelným znamením Boží lásky a Boží přítomnosti. Každý životní stav vždycky vede ke svatosti! Doma, na

ulici, v práci, v církvi, v dané chvíli a v tvém životním stavu se otevírá cesta ke svatosti. Nenechte se odradit od této cesty. Bůh nám dává milost. Pán žádá jenom jedno: abychom byli ve společenství s Ním a ve službě bratřím.

3. V tomto bodě si každý z nás může udělat malé zpytování svědomí. Každý si nyní může sám, mlčky odpovědět ve svém nitru na otázku: jakou odpověď jsme až doposud dávali na Pánovo volání ke svatosti? Chci se stát trochu lepším, být více křesťanem, více křesťankou? To je cesta svatosti. Když nás Pán volá, abychom byli svatí, nevolá nás k něčemu tíživému a smutnému. Naopak! Volá nás, aby s námi sdílel svoji radost a abychom prožívali a s radostí odevzdávali každý okamžik svého života a současně svým životem obdarovávali lidi, kteří jsou vedle nás. Pokud to pochopíme, všechno se změní a dostává nový a krásný význam, počínaje nepatrnými každodenními věcmi. Příklad. Paní jde na trh nakupovat a potká sousedku, začnou rozmlouvat a dojde na klevěty. A tato paní řekne: »Já nechci o nikom mluvit zle.« A to je krok ke svatosti, který pomáhá stát se více svatým. Doma si pak dítě chce povídat o nějakých svých, poněkud smyšlených záležitostech. A chtělo by se říci: »Ach, ne, dnes jsem po práci tolik unavený...« - »Posaď se a vyslechni svoje dítě, které to potřebuje!« Trpělivě jej vyslechni a to bude krok ke svatosti. Potom na konci dne jsme všichni unaveni, ale je tu ještě modlitba. Pomodleme se a to bude také krok ke svatosti. Potom přijde neděle a jdeme na mši, přistoupíme k přijímání a někdy předtím i ke zpovědi, která nás trochu očistí. To je krok ke svatosti. Potom pomysleme na Matku Boží, tak dobrotivou a krásnou, vezměme si růženec a pomodleme se. To je krok ke svatosti. Jdu po ulici a potkám člověka v nouzi, zastavím se u něho, něco mu dám. Další krok ke svatosti. Jsou to maličkosti, ale mnohé maličkosti vedou ke svatosti. Každý krok ke svatosti z nás činí lepší lidi, svobodné od sobectví a od uzavřenosti v sobě, otevřené bratřím a jejich potřebám.

Draží přátelé, první list svatého Petra nás vybízí: „Navzájem si pomáhejte podle míry Božích darů jako dobří správcové rozmanité Boží milosti. Kdo má dar řeči, ať si je vědom, že přednáší slovo Boží. Kdo slouží, ať si je vědom, že pověření k tomu přijal od Boha, aby tak byl ve všem oslavován Bůh skrze Ježíše Krista“ (1 Petr 4,10-11). Toto je povolání ke svatosti! Přijměme jej s radostí a podporujme se navzájem, protože cestou ke svatosti nejdeme osamoceni, každý sám za sebe, nýbrž společně v onom jediném těle, jímž je církev, kterou miloval a učinil svatou Pán Ježíš Kristus. Touto cestou svatosti jděme odvážně vpřed.

20.11.2014

Papež ve FAO: Hladovějící se dožaduje důstojnosti, nikoli almužny

Řím. Několik spontánních potlesků přerušilo dnešní dopolední promluvu Petrova nástupce v římském sídle Organizace pro výživu a zemědělství (FAO). Papež vystoupil na druhé Mezinárodní konferenci o výživě (ICN2), která se koná ve dnech 19. – 21. listopadu 2014 a na které zazněly projevy mnoha státníků a politiků. Krátce před Svatým otcem kupříkladu účastníci vyslechli španělskou královnu Letizii. Papežovu promluvu uvedli generální ředitel FAO, José Graziano da Silva, a italský ministr zemědělství Maurizio Martina.

„Hladovějící člověk žádá důstojnost, a nikoli almužnu“. „Rostoucí individualismus a rozdělení vede ke vzpouře proti institucím“. „Sdílet ekonomické bohatství je morální povinnost.“ „Bůh odpouští vždy, člověk někdy, ale půda nikdy neodpustí.“ – to jsou některé důrazné pasáže z papežovy promluvy, kterou zahájil popisem současné epochy. „Svrchovanost jednotlivých států, vnímaná jako absolutní, je ve skutečnosti omezena. Národní zájmy jsou často podmiňovány nepočítanými mocenskými skupinami“, poznamenal. Výživa světa tudíž vyžaduje vypracování nových forem a norem, ale zejména zájem o reálný subjekt – tedy hladovějícího člověka.

„Dnes se často mluví o právech a přitom se zapomíná na povinnosti. Možná se o hladovějící staráme příliš málo. A krom toho je bolestné konstatovat, že bojí s hladem a podvýživou se do cesty staví „priority trhu“ a „nadržazenost zisku“. Z pokrmu se tak stalo zboží jako každé jiné, vystavené spekulacím, včetně finančních. A zatímco my hovoříme o nových právech, hladovějící člověk stále sedí na rohu ulice a domáhá se svých občanských práv. Žádá, abychom si všimli jeho životních podmínek, aby dostal zdravou základní obživu. Vyžaduje důstojnost, nikoli almužnu.“

Lidé a národy se dožadují spravedlnosti – nejenom právní, ale též spravedlnosti rozdělování a účasti, pokračoval papež. Rozvojové plány a práce mezinárodních organizací by tudíž měly přihlížet k touze běžných lidí po respektování jejich základních práv za každých okolností. Pouze takto povedou humanitární intervence a pomocné operace ke kýženým plodům, poznamenal dále. Pravidla a technická opatření jsou sice nutná, avšak...

„První starostí má být sám člověk, tedy ti, kterým schází denní pokrm a kteří už přestali myslet na život, rodinné a sociální vztahy, protože pouze zápasí o přežití. Když sv. Jan Pavel II. roku 1992 v tomto sále zahajoval první konferenci o výživě, varoval před „paradoxem dostatku“. Jídla je dost pro všechny, ale nikoli všichni mohou jíst. Na druhé straně máme před očima plýtvání, vyhazování a nadměrnou spotřebu potravin nebo jejich užívání k jiným účelům. A tento paradox je bohužel stále aktuální. Hlad je jedním z mála témat, při kterých se vytasíme s

takovou přemírou sofismat a s kterými se tolik manipuluje pomocí dat, statistik, důvodů národní bezpečnosti, korupce, anebo bolestivým poukazem na hospodářskou krizi."

Paradox hojnosti je tedy první výzvou, které je nutné čelit. Druhou je nedostatek solidarity.

„Slova, o kterém si nevědomky myslíme, že musí pryč ze slovníku. Naše společnosti se vyznačují rostoucím individualismem a rozdělením. Sociálně nejslabší lidé jsou zbavováni důstojného života, což vede k revoltě proti institucím. Když v nějaké zemi chybí solidarita, pociťuje to celý svět."

Pokud si lidé uvědomí, že nesou odpovědnost v plánu stvoření, budou schopni vzájemně se respektovat, místo aby proti sobě bojovali, ničili planetu a ochuzovali ji. A rovněž po státech se žádá, aby jednaly ve společné shodě a byly ochotny si navzájem pomáhat v souladu s mezinárodním právem.

„Nevyčerpatelným zdrojem inspirace je přirozené právo, vepsané do lidského srdce, které mluví všeobecně srozumitelným jazykem lásky, spravedlnosti a míru. Tyto prvky od sebe nelze oddělovat. Lidé, stejně jako státy a mezinárodní instituce, jsou povolány k tomu, aby tyto hodnoty přijaly a pěstovaly, v duchu dialogu a vzájemného naslouchání. A takto bude možné dosáhnout vytýčený cíl a užít lidskou rodinu."

Všechny ženy, muži, děti i staří lidé musí mít možnost spolehnout se na jmenované záruky. Je proto povinností každého státu, který dbá na blaho svých občanů, aby se k nim bezvýhradně zavázal a naplňoval je, vyzýval papež František. Katolická církev se trvale věnuje chudým a potřebným lidem v každé části světa a Svatý stolec vystupuje na půdě mezinárodních organizací a navrhuje kritéria, pomocí kterých lze dojít k rovnému mezinárodnímu systému.

„Tato kritéria se na etické rovině zakládají na pilířích pravdy, svobody, spravedlnosti a solidarity. V právní oblasti tatáž kritéria zahrnují další relace. Právo na obživu se váže k právu na život a důstojné bytí, právu na soudní a právní ochranu, ačkoliv zákon není vždy nablízku lidem trpícím hladem, a k morální povinnosti sdílet ekonomické bohatství světa."

Jestliže věříme v jednotu lidstva, založenou na otcovství Boha Stvořitele, a na bratrství mezi lidmi, je nepřijatelný jakýkoli politický či ekonomický tlak, založený na dostupnosti potravin nebo naopak jejich nedostatku.

„A tady myslím na naši sestru a matku zemi, na planetu. Na to, zda jsme dostatečně svobodní od politických a ekonomických tlaků, abychom ji uchránili, zabránili jejímu sebezničení. (...) Pamatuji si větu, kterou jsem před mnoha lety slyšel od jednoho starého muže: Bůh odpouští pokaždé, lidé odpouštějí jen někdy, ale země neodpustí nikdy! Chraňme sestru zemi, matku zemi, aby nám neodpověděla destrukcí"

Dát najíst hladovějícím, abychom zachránili život planety – tato výzva vzejde z vašeho setkání. Modlím se za to, aby ji mezinárodní společenství dokázalo vyslyšet a považovalo ji za výraz obecného vědomí celého lidstva, loučil se papež František s účastníky mezinárodní konference o výživě. Poté opustil jednací sál římského sídla FAO a v menším salonku pozdravil zaměstnance této instituce.

„Vím, že máte ducha solidarity a pochopení vůči všem a že se dokážete vymanit z dokumentů, abyste za papírem zahlédli pohaslou tvář a dramatické situace lidí, zkoušených hladem a žízň. Voda není zadarmo, jak si často myslíme. Tady vznikne vážný problém, který nás může zavést do války."

Dodal papež spatra a pokračoval: Vaše často skrytá práce se týká lidí, hladovějících lidí. A ti nepožadují nic jiného než důstojnost, opakoval. Vaší úlohou je této důstojnosti napomáhat, vyzýval Petrův nástupce zaměstnance římského sídla Organizace Spojených národů pro výživu a zemědělství.

Kázání z Domu sv. Marty

20.11.2014

Papež: Pán nad námi pláče

Vatikán. Ježíš pláče i dnes, když se brány našeho srdce, pastýřů a církve zavírají Jeho divům, a není rozpoznáván Ten, který přináší pokoj – řekl papež František v dnešní homilii při eucharistii v kapli Domu sv. Marty.

Ježíš zaplakal nad Jeruzalémem, protože nepoznal Toho, který přináší pokoj. Tuto scénu z dnešního evangelia (Lk19,41-44) komentoval Petrův nástupce, který zdůraznil, že „Pán pláče nad uzavřeností srdce vyvoleného města vyvoleného lidu. Nenašlo si čas otevřít Mu bránu. Bylo příliš zaneprázdněné, příliš spokojené samo se sebou. Ježíš

však nepřestává klepat na brány srdcí stejně jako klepal na srdce Jeruzaléma, na brány svých bratří, svých sester, na naše brány, na brány našeho srdce. Jeruzalém pociťoval uspokojení a klid nad svým životem. Pána nepotřeboval. Nevšiml si, že potřebuje spásu a proto zůstalo jeho srdce před Pánem zavřeno. Ježíšův pláč nad Jeruzalémem – poznamenal papež – je pláčem nad Jeho dnešní církví, nad námi.“

„Proč Jeruzalém nepřijal Pána? Protože si byl jistý sebou, nechtěl problémy. Pán v evangeliu o tomto městu říká: »Kéž bys v tento den poznalo i ty, co je pro tebe k pokoji!.. Nepoznalo jsi čas, kdy ti Bůh nabídl svou přízeň« (Lk 19,42.44). Mělo strach, že bude navštíveno Pánem, mělo strach před Jeho nezištnou štědrostí. Bylo si jisté věcmi, které mohlo ovládat. I my jsme si jistí ve věcech, které můžeme řídit. Pánovo navštívení, Jeho divy však my ovládat nemůžeme.“

A Petrův nástupce pokračoval:

„A z toho měl Jeruzalém strach, že totiž bude spasen cestou Pánových překvapení. Měl strach z Pána, svého Ženicha, Milovaného. A Ježíš pláče. Navštívením svého lidu Pán přináší radost nám, přináší nám obrácení. A my všichni máme strach před veselím, před radostí, kterou přináší Pán, protože ji nemůžeme kontrolovat. Máme strach z obrácení, protože obrátit se znamená nechat se Pánem vést.“

„Jeruzalém byl v klidu a spokojen – řekl dále papež. – Chrám fungoval. Kněží přinášeli oběti, lid přicházel v poutích, učitelé Zákona měli všechno uspořádané a všechno jasné. Všechna přikázání jasná... A tím vším měl Jeruzalém zavřenou bránu. Kříž, který byl cenou tohoto odmítnutí – podotkl František – nám ukazuje Ježíšovu lásku a to, co Jej nezřídka přivádí k pláči i dnes nad Jeho církví.“

„Kladu si otázku: jsme my křesťané, kteří známe víru, katechismus a chodíme každou neděli na mši, my křesťané a my pastýři, jsme se sebou spokojeni? Všechno máme srovnané a nepotřebujeme nová Pánova navštívení... A Pán nadále klepe na bránu každého z nás a svojí církve, pastýřů církve. A brána našeho srdce, církve a pastýřů se neotvírá. Pán pláče i dnes.“

„Pomysleme na sebe. Jak si stojíme před Bohem v této chvíli?“ – končil papež František svoje ranní kázání pobídkou ke zpytování svědomí.

21.11.2014

Papež: Hledání plné jednoty zůstává prioritou církve

Vatikán. V pátek odpoledne se papež František setkal také se šedesáti členy Papežské rady pro podporu jednoty křesťanů, která pořádá v těchto dnech plenární zasedání u příležitosti 50. výročí promulgace koncilního dekretu o ekumenismu *Unitatis redintegratio* (21.11.1964). Petrův nástupce místo čtení promluvy, kterou předal přítomným v písemné podobě, osobně pozdravil jednotlivé členy zmíněné papežské rady a setrval s nimi v přátelském rozhovoru.

Papež v souvislosti s 50. výročím koncilního dekretu o ekumenismu poděkoval všem, kdo během půl století „různými způsoby sloužili smíření a společenství věřících v Krista“. Vzápětí však dodal, že „zároveň musíme uznat, že křesťané nadále jsou rozdělení a rozdíly týkající se nových antropologických a etických témat činí cestu k jednotě ještě obtížnější“. Zdůraznil ovšem, že „nelze podléhat malomyslnosti a rezignovat, nýbrž nadále důvěřovat v Boha, který do srdcí křesťanů zasévá zárodky lásky a jednoty“.

Petrův nástupce poukázal v této souvislosti na „duchovní ekumenismus, který se projevuje především Týdnem modliteb za jednotu křesťanů“, ale zmínil také „ekumenismus krve, k jehož docenění vybízí zmíněný koncilní dekret právě tím, že uznáme v bratřích a sestřích jiných církví a církevních společenství Bohem darovanou schopnost dosvědčit Krista obětí života (UR, 4). Takováto svědectví – uvádí papež František – během uplynulých padesáti let nechyběla a trvají i v naší době. Je na nás, abychom je uznali vírou a dovolili jejich síle, aby nás vedla k obrácení v plnějším bratrství.“

„Hledání plné jednoty zůstává prioritou katolické církve a představuje jednu z největších každodenních starostí. Jednota je především Božím darem a dílem Ducha svatého, ale všichni jsme za všech okolností povoláni k neustálé spolupráci,“ píše papež František v závěru svého poselství k 50. výročí vydání koncilního dekretu o ekumenismu.

Papež: Na zbraně a spekulace peníze jsou, v ostatních věcech vládne finanční krize

Vatikán. Papež František oslovil v čtvrtek (20.11.) večer videoposelstvím účastníky čtvrtého ročníku Festivalu sociálního učení církve pořádaného Nadací Toniolo v italské Veroně. Jeho motto „Nad prostorem v čase“ naráží na název jedné kapitoly exhortace *Evangelii gaudium*: Čas je nadřazen prostoru. Papež František ve svém poselství podal několik úvah souvisejících s mottem zmíněného festivalu.

„Sociální a ekonomická krize, v níž se nacházíme, nás může děsit, dezorientovat nebo naklonit k závěru, že je natolik svízelná, že nemůžeme nic dělat. Velkým pokušením je zastavit se u ošetřování vlastních zranění a nacházet v tom omluvu toho, že neslyšíme volání chudých ani utrpení těch, kdo přišli o důstojnost přinášet domů chléb, protože nemají práci. Ti, co se starají jenom o svoje vlastní rány, nakonec začnou užívat líčidel. Je to léčka. Hrozí, že lhostejnost nás učiní slepými, hluchými a němými, takže budeme přítomni jenom sami sobě se zrcadlem před sebou a všechno se bude dít mimo nás. Takoví muži a ženy jsou uzavřeni v sobě. Jeden takový se jmenoval Narcis... Touto cestou tedy ne!“

„Jsme voláni jít dál a odpovědět na reálné potřeby – řekl dále papež František. Je zapotřebí opustit otřepané fráze, které jsou pokládány za bezpečné a zaručené, a uvolnit mnohé skryté či nepoznané energie, které jsou přítomny a působí velmi konkrétně. Křesťanská etika není celnice plurality názorů, jimiž se prokazuje dobro a pečuje o bližního. Být nad tím znamená rozšiřovat a nezužovat, vytvářet prostory a neomezovat se na jejich kontrolu.... Jít nad to znamená uvolnit dobro a těšit se z jeho plodů.“

„K tomu je zapotřebí chopit se iniciativy. Víím, že na Festivalu je věnován široký prostor ekonomii, podnikatelům, podnikům a spolupráci. Dnes je nezbytné chopit se iniciativy také v ekonomické oblasti, protože systém vede k homologaci všeho a peníze se stávají pánem. Tento systém vede k nedobré globalizaci, která všechno podrobuje homologaci (tedy úřednímu souhlasu k použití – pozn. překl.). A kdo je pánem této homologace? Peníze.“

Chopit se iniciativy v těchto oblastech – pokračoval papež – znamená mít odvahu nenechat se věznit penězi a nebyt otrokem krátkodobých výsledků. Je zapotřebí nový způsob vidění věcí! Dám vám příklad.

„Dnes se říká, že spoustu věcí nelze dělat, protože chybějí peníze. A přece na určité věci jsou peníze vždycky a nedostává se jich na jiné. Například se najdou peníze na nákup zbraní, aby se vedly války, a na bezskrupulózní finanční operace také. O tom se obvykle mlčí, zatímco se velmi zdůrazňuje nedostatek peněz pro vytváření pracovních míst, pro investice do vzdělání, do talentů, pro zvyšování životní úrovně, pro ochranu životního prostředí. Pravým problémem nejsou peníze, ale lidé. Nemůžeme chtít po penězích to, co mohou udělat či vytvořit jedině lidé. Samotné peníze nevytvářejí pokrok. K tomu je třeba lidí, kteří mají odvahu chopit se iniciativy.“

Papež pak poukázal na příklad jedné rodiny, která pro své dítě postižené downovým syndromem dokázala zmobilizovat tolik energie a tvořivosti, že vytvořila nové formy pracovních vztahů pro podobně postižené děti, takže je dokázala nejen zaopatřit, ale vytvořit prostor pro jejich zdravou autonomii.

„Chopit se iniciativy znamená považovat lásku za opravdovou sílu schopnou měnit věci. Mít rád svoji práci, vnímat těžkosti, cítit účast a zodpovědně jednat, znamená aktivovat onu lásku, kterou každý z nás nosí v srdci, protože nám ji Duch svatý daroval.“

„Jít dál, chápat se iniciativy, uvolňovat prostory, aktivizovat se – nepovede to ke zmatku? – tázal se papež dále.

„Odpověď nacházíme v biblickém pojetí času. Čas je milost a plnost. Přesah prostoru se nedocílí individuální nahodilostí, nýbrž společným podílem na cíli. Dějiny jsou cestou k naplnění. Pokud postupujeme jako lid, jdeme-li společně vpřed, náš život zaznamená tento smysl a tuto plnost.“

Papež účastníkům Světového kongresu pastorače migrantů: Nikdo není cizinec

Vatikán. „Církev je společenstvím věřících, kteří ve tváři bližního rozpoznávají Ježíše Krista. A krom toho je matkou bez hranic“, připomněl dnes katolíkům papež František. Učinil tak na pozadí každodenního tisícového přílivu severoafrických a blízkovýchodních emigrantů, kteří se vylodují na sicilském pobřeží, a za stále stupňujících se protestů proti přistěhovalcům po celé Evropě. Petrův nástupce přijal účastníky sedmého světového kongresu

pastorace migrantů. Poté, co analyzoval problematiku přistěhovalectví ve výchozích a cílových zemích, se zaměřil na roli katolické církve.

„Církev se snaží být místem naděje. Vypracovává formační a osvětové programy, pozvedá hlas na obran práv migrantů, poskytuje jim pomoc, včetně té materiální, a to bez rozdílu, aby se s každým člověkem nakládalo jako s Božím synem. Při setkání s migranty je důležité osvojit si celistvý úhel pohledu, který dává schopnost docenit jejich možnosti, aniž bychom v nich viděli pouhý problém k vyřešení. To vyžaduje, aby byla ustanovena alespoň minimální úroveň účasti na životě lidského společenství. O to více je nezbytné, aby se tato účast uskutečňovala v rámci křesťanského společenství, kde nikdo není cizinec, a kde tedy každý zasluhuje přijetí a podporu.“

Církev je matkou každého člověka a usiluje o šíření kultury přijetí a solidarity, ve které nikdo není zbytečný, přebytečný nebo odepsatelný.

„To, co zakládá důstojnost lidské osoby, nejsou kritéria efektivity a produktivity, přináležitost k určité společenské vrstvě, etnická a náboženská příslušnost, ale fakt, že člověk byl stvořen k Božímu obrazu a podobě (srov. Gen 1,26-27), a ještě více skutečnost, že jsme dětmi Božími! Každá lidská bytost je Božím dítětem! Je v ní vtištěn Boží obraz! (Poselství ke Světovému dni migrantů a uprchlíků 2014). Proto migranti již svým lidstvím – a nejenom kulturními hodnotami – rozšiřují smysl pro lidské bratrství.“

Přítomnost migrantů zároveň upomíná na nutnost vymýtit nerovnost, nespravedlnost a zvlí. Díky migrantům tak může hostitelská komunita obohatit svou totožnost a stále rozvíjet inkluzi, kreativitu a úctu k důstojnosti druhého člověka.

ázání z Domu sv. Marty

21.11.2014

Proč Ježíšovi vadí peníze?

Vatikán. Ať se v kostelech nikdy neobchoduje – Ježíšovo vykoupení je totiž zadarmo, učil Svatý otec při ranní eucharistii v Domě sv. Marty v den, kdy si církev připomíná Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě.

Dnešní liturgie nám předkládá evangelium (Lk 19,45-48), ve kterém Ježíš vyháňá prodavače z jeruzalémského chrámu a vytýká jim, že z domu modlitby udělali lupičské doupě. Boží lid do Chrámu nechodil kvůli těmto prodavačům, nýbrž kvůli Bohu. Nacházel tam ale zkaženost, která pohoršovala, podotkl papež a tázal se: Jak asi pohoršujeme lidi my svými neknežskými chrámovými zvyky – obchodováním a mondénností? Kolikrát jen při vstupu do kostela ještě dnes vidíme vyvěšený ceník s položkami za křest, požehnání, mešní intence. A lid to pohoršuje.

“Byl jsem teprve krátce knězem, když se v jedné studentské skupině dva snoubenci chtěli vzít. Šli tedy do farnosti a ptali se na svatební obřad se mší. Farní sekretář jim řekl: Ne, to nejde. Proč to nejde se mší?, ptali se, koncil to přece vždy doporučuje. Není to možné, protože máte jenom dvacet minut, pak jsou na řadě další, zněla odpověď. Když chcete mši, zaplatíte jeden turnus navíc. A tak je svatba se mší stála dva turnusy. Toto je hřích pohoršení.“

A papež dodal: Víme, co Ježíš pronesl o těch, kteří jsou zdrojem pohoršení: Je lépe, aby byli hozeni do moře.

„Když se z těch, kteří mají v chrámu vést pastoraci, ať už jsou to laici, kněží, nebo sekretáři, stávají obchodníci, lid se pohoršuje. A my jsme za to zodpovědní. A to včetně laiků, ano? Všichni. Když totiž něco takového ve své farnosti vidím, musím mít odvahu to faráři povědět do očí. Lidé tímto pohoršením trpí. Je zajímavé, že Boží lid dokáže svým kněžím odpustit, když mají nějakou slabost, sklouznou do hříchu. Ale dvě věci Boží lid odpustit nemůže – když kněz lpí na penězích a když jedná špatně s lidmi. To lidé odpustit nedovedou! A také neprominou, když se s chrámem, Božím domem, obchoduje, jako při oné svatbě, kdy se kostel pronajímal.“

Ježíš není rozzlobený, vrátil se papež ke sloům evangelia, cloumá jím Boží hněv a horlivost pro Boží dům. Nelze sloužit dvěma pánům. Buď se budeš klanět živému Bohu nebo penězům a majetku.

„Proč ale Ježíšovi peníze tak vadí? Protože vykoupení je zadarmo. On nám přináší bezplatnost Boha, naprostou bezplatnost Boží lásky. Když se z církve nebo církví stávají obchodnice, tak kolují řeči, že spása není tak zcela zadarmo. A právě proto Ježíš bere do rukou bič a vykonává toto očišťující gesto v chrámu. Dnešní liturgie slaví Zasvěcení Panny Marie v Chrámu. Malé děvčátko sem přivádí žena tak prostá, jako byla Anna, a Maria v oné chvíli vstupuje do chrámu. Kéž naučí nás všechny – každého faráře a nositele pastorační zodpovědnosti – abychom chrám udržovali čistý a s láskou přijímali všechny, kdo přicházejí. Tak, jako by každý z nich byla Maria.“